

Sygn. akt: III U 868/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Suchcicka
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Laskowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 maja 2013 r. w O.

sprawy z odwołania S. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o dodatek pielęgnacyjny

na skutek odwołania S. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 3 października 2012r. znak (...)

orzeka:

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje S. P. prawo do dodatku pielęgnacyjnego na okres od 05.01.2013r. do 04.01.2016r;
- stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

S. P. złożył odwołanie od decyzji z dnia 03.10.2012 r., znak (...), którą tą decyzją odmówiono mu prawa do dodatku pielęgnacyjnego. W uzasadnieniu wskazał, że jest osobą schorowaną, samotną, może liczyć jedynie na pomoc obcych osób, brakuje mu pieniędzy na lekarstwa i opiekuna.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 28.05.2012 r. S. P. zwrócił się z wnioskiem o ustalenie uprawnień do dodatku pielęgnacyjnego. Lekarz orzecznik ZUS i Komisja Lekarska ZUS ustalili, że S. P. nie niezdolny do samodzielnej egzystencji. Wobec powyższego Oddział ZUS w P. Inspektorat w O. decyzją z dnia 03.10.2012 r. odmówił odwołującemu S. P. prawa do dodatku pielęgnacyjnego.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje :

Odwołanie jest zasadne.

Odwołujący się S. P. (ur. (...)) na podstawie decyzji z dnia 14.06.2007 r. posiadał prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od dnia 27.03.2007 r. do dnia 31.05.2008 r., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2004 Nr 39, poz. 353). Powyższe uprawnienia, po przeprowadzeniu badań lekarskich, na podstawie decyzji ZUS z dnia 25.07.2008 r. przedłużono najpierw do dnia 31.07.2010 r., a następnie decyzją ZUS z dnia 22.09.2010 r. - do dnia 31.08.2015 r.

W dniu 28.05.2012 r. S. P. złożył wniosek o dodatek pielęgnacyjny.

Po przeprowadzeniu badań lekarskich, lekarz orzecznik ZUS w O. w orzeczeniu z dnia 29.06.2012r. stwierdził, że S. P. nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

Z powyższym orzeczeniem odwołujący nie zgodził się i wniósł sprzeciw.

Po przeprowadzeniu badania i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej, Komisja Lekarska ZUS w O. nr (...) w orzeczeniu z dnia 24.09.2012 r. także ustaliła, że S. P. nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

Decyzją z dnia 03.10.2012 r. znak (...), odmówiono S. P. prawa do dodatku pielęgnacyjnego. W ww. decyzji I/ZUS w O. podał błędną datę zgłoszenia wniosku o dodatek, postanowieniem z dnia 14.11.2012r. sprostował oczywistą omyłkę i zamiast wpisanej daty 06.06.2012r., wpisał datę 28.05.2012r.

Zgodnie z art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2004r. Nr 39, poz. 353, z późn. zm.) dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz za niezdolną do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia. Art. 13 ust. 5 tejże ustawy stanowi z kolei, iż niezdolność do samodzielnej egzystencji orzeka się w przypadku stwierdzenia naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych.

Odwołujący się nie ukończył jeszcze 75 roku życia (ur. (...)), dla oceny jego uprawnień do dodatku pielęgnacyjnego istotna jest zatem kwestia jego niezdolności do samodzielnej egzystencji. Na okoliczność ustalenia, czy schorzenia występujące u odwołującego się spowodowały naruszenie sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokojeniu podstawowych potrzeb życiowych, tj. niezdolność do samodzielnej egzystencji, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu neurologii, kardiologii i ortopedii, jako właściwych ze względu na schorzenia występujące u odwołującego się.

Po zbadaniu S. P. oraz zapoznaniu się z dokumentacją lekarską dotyczącą jego stanu zdrowia biegli sądowi lekarze z zakresu: neurologii W. T., kardiologii B. G. i ortopedii G. K. rozpoznali u niego: stan po przebytych udarach niedokrwiennym mózgu pod postacią niedowładu piramidowego prawostronnego, zespół bólowy kręgosłupa C i L/S w przebiegu zmian zwyrodnieniowych, przebyty zawał mięśnia sercowego w 1992r., nadciśnienie tętnicze, tętniak pozawałowy ze skrzepliną, przewlekłą hemodynamiczną niewydolność serca w okresie III kl. CCS. Biegli sądowi orzekli, że odwołujący się jest całkowicie niezdolny do pracy i niezdolny do samodzielnej egzystencji, wymaga długotrwałej pomocy i opieki osoby drugiej w spełnianiu podstawowych czynności dnia codziennego. Zdaniem biegłych niezdolność do samodzielnej egzystencji istnieje od dnia badania - 05.01.2013 r., na okres 3 lat. W uzasadnieniu wskazali, że badany ma pozawałowe uszkodzenie mięśnia sercowego z tętniakiem ze skrzepliną wewnątrzsercową z objawami zaawansowanej niewydolności lewej komory serca. Z uwagi na obniżenie FF do 22 5 i niewydolność serca wymaga wszczęcia kardiovertera - defibrylatora serca. Ze względu na utrzymujący się niedowład połowiczny prawostronny wymaga pomocy w spełnianiu większości czynności dnia codziennego (k. 12-13 akt).

Do powyższej opinii żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń. Organ rentowy w piśmie procesowym podał, że powyższą opinię biegłych przyjmuje do wiadomości (k. 31- 32 a.s.).

W ocenie Sądu Okręgowego wnioski zawarte w opinii biegłych lekarzy sądowych należało podzielić w całości. Opinia została bowiem wydana po przeprowadzeniu badania przedmiotowego odwołującego się i wnikliwej analizie całości jego dokumentacji medycznej oraz została w wyczerpujący i specjalistyczny sposób uzasadniona. Zdaniem Sądu opinia uwzględnia całokształt okoliczności związanych ze stanem zdrowia odwołującego się, które przemawiają za uznaniem go za osobę wymagającą pomocy innych osób przy zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Z opinii biegłych jasno wynika, że na niezdolność odwołującego się do samodzielnej egzystencji mają wpływ schorzenia kręgosłupa, przebyty udar mózgu, nadciśnienie tętnicze, a przede wszystkim pozawałowe uszkodzenie mięśnia sercowego z tętniakiem ze skrzepliną wewnątrzsercową z objawami zaawansowanej niewydolności lewej komory serca. Biegli orzekli, że niewydolność serca wymaga wszczęcia kardiovertera - defibrylatora serca, a w codziennych czynnościach niezbędna jest pomoc drugiej osoby.

W ocenie Sądu okoliczności te świadczą o tym, że bez pomocy innych osób odwołujący się nie jest w stanie zaspokajać koniecznych potrzeb życiowych.

W świetle opinii biegłych S. P. jest niezdolny do samodzielnej egzystencji na okres od dnia 05.01.2013 r. do dnia 04.01.2016 r., tj. na okres 3 lat i na ten okres należało przyznać mu prawo do dodatku pielęgnacyjnego.

Mając powyższe na względzie na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy dokonał stosownej zmiany zaskarżonej decyzji – o czym orzeczono w punkcie 1 wyroku.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do dodatku pielęgnacyjnego, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji tj. zarówno przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2010 roku, II UK 330/09, LEX 604220).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie ZUS nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Dopiero bowiem postępowanie sądowe pozwoliło na ustalenie, czy S. P. jest niezdolny do samodzielnej egzystencji i na jaki okres. Wskazać trzeba, że w sprawie niezbędne było powołanie zespołu biegłych lekarzy, co oznacza, że ocena stanu zdrowia odwołującego nie była tak jednoznaczna, jak oceniał to sam S. P.. W niniejszej sprawie wydanie przez organ rentowy decyzji przyznającej dodatek pielęgnacyjny nie było możliwe, kwestia niezdolności do pracy odwołującego od początku była bowiem sporna i wymagała przeprowadzenia postępowania dowodowego przed Sądem. Organowi rentowemu nie można więc przypisać odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu świadczenia - co stwierdzono w punkcie 2 orzeczenia.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji.